

af dette desværre, og derfor er det jo rent hykleri. Er det ikke korrekt?

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg synes, vi rammer ind i en meget vigtig diskussion, når ministeren siger »desværre« og »ikke kan«. Så bliver det jo virkelig en diskussion om: Kan man? Kan man ikke? Og hvem har ansvaret for, at man ikke kan?

Jeg oplever egentlig, at det, der sker nu, er, at vi ikke alene har fået en meget stram lovgivning, men også, at ministeren tolker lovgivningen stramt og laver en praksis, som er meget stram. Og det, jeg synes er afgørende i det her tilfælde, er: Er det ministeren, der laver det stramt i det her tilfælde, eller er det lovgivningen? Og det er, uanset om lovgivningen er stram.

Jeg vil godt spørge ministeren konkret – og jeg vil godt have et svar, for jeg synes, det er vigtigt; nu fik jeg ikke svar på mine andre spørgsmål – om ministeren faktisk ikke har haft en mulighed for at give Uma Ratnavadyvel opholdstiladelse eller mulighed for at være i Danmark.

I denne her tykke bog, »Udlændingeret«, står der, at de tilfælde, der er nævnt i forarbejderne til bestemmelsen, kan som ovenfor nævnt ikke antages at være udtømmende.

Det vil sige, at der er andre muligheder.

Der er således i realiteten tale om en åben bestemmelse, der overlader til udlændingemyndighedernes skøn, hvor disse særlige grunde foreligger. Med andre ord: § 9, stk. 2, nr. 4, giver mulighed for, at ministeren kan skønne og kan lave en anden praksis også på det område.

Peter Duetoft (CD):

Ja, nu er vi jo i virkeligheden på vej over i det næste spørgsmål, men jeg skal vente med mine kommentarer til det.

Men jeg er lidt interesseret i en bemærkning, som ministeren kom med under besvarelsen af det foregående spørgsmål, nemlig at ministeren ikke ville blande sig i administrationen. Man må jo undre sig lidt over, hvordan man kan lave en politisk aftale omkring administrationen, hvis ministeren ikke vil blande sig i det.

Men jeg vil godt spørge ministeren: Er det så på grund af, at ministeren ikke vil blande sig, at man ikke mener, man kan gå ind i Uma-sagen, eller er det, fordi ministeren mener, der er noget lovgivning, der giver et problem?

Jeg frygter, at det er det første, at ministeren har den opfattelse, at alt, hvad der foregår i Udlændingestyrelsen, bare hurra, hurra er fanta-

stisk, og i øvrigt kan man så sidde i sådan ophøjet tilbagelænethed og sige: Jeg, ministeren, behøver ikke at blande mig i de konkrete sager, for det kan jeg jo ikke fra mit høje sæde.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg vil godt spørge ministeren, om ministeren kan bekræfte, at man i ministerens bagland nærmest er nødsaget til at gå – sådan i folkelig forstand – med livrem og seler i den her slags sager, netop fordi retssikkerheden skal være på plads, og netop fordi der er en lovgivning, som skal overholdes. Og kan ministeren bekræfte, at i lige præcis den her sag er lovgivningen fulgt til punkt og prikke, og at ministeren ikke har haft mulighed for at gribe ind?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Først til hr. Søren Søndergaard om, hvorvidt det var hykleri at sige desværre. Jeg vil sige: Jamen altså kan det opfattes på den måde, vil jeg da lige overveje, hvordan jeg formulerer mig en anden gang, for det skal selvfølgelig ikke kunne misforstås på den måde.

Men jeg har tit haft den oplevelse som socialminister, at jeg gerne ville have hjulpet mange flere mennesker, end det var muligt, men hvis man skulle prioritere inden for de midler, der var til rådighed, så blev billedet desværre sådan, som det blev, men hvor det stadig væk var en prioritering, jeg helt og fuldt kunne stå inde for.

Med hensyn til afgørelsen i den konkrete sag spørger både hr. Knud Erik Hansen, hr. Peter Duetoft og hr. Lars Kramer Mikkelsen om hele det her, hvad der er skøn, og hvad der ikke er skøn.

Altså det er jo fuldstændig rigtigt, som hr. Knud Erik Hansen siger, at i bestemmelserne, f.eks. i § 9, stk. 2, nr. 4, er der mulighed for et skøn. Hvis der ikke er mulighed for et skøn, så kunne man jo simpelt hen lave bestemmelsen sådan, at man opregnede helt præcist, hvornår den kan bruges. Og når der er de her bestemmelser i lovgivningen, er det jo, fordi man ikke kan overse alle mangfoldigheder i – hvad skal man sige – de årsager, der kan være til, at mennesker ikke kan sendes ud af landet.

Men det betyder jo ikke, at der er fuldstændig frit slag for et skøn. Der er faktisk nogle ekstremt snævre begrundelser eller grundlag for, hvilke skøn der kan udøves, som jo står ganske præcist beskrevet i det lovforberedende arbejde til denne her bestemmelse og de andre bestemmelser.